

DAR. 2018 / 32

*Sexuální
knihovna*

17

P A N E N S T V Í

VEŠKERÁ PRÁVA I PŘEKLAD VYHRAŽEN.

SEXUÁLNÍ KNIHOVNA

VEDE A VYDÁVÁ FRANT. TREFNÝ,
PRAHA II. - SPÁLENÁ ULICE 34.

SWAZEK 17.

PANENSTVÍ

NAPSAL FRANT. TREFNÝ

CENA Kč 8.—

PRAHA 1932

N Á K L A D E M V L A S T N Í M

125775

MZK-UK Brno

2619256107

TISKEM FR. ZIEGNERA, PRAHA XII.,

VSTUP.

Obloha jest nezměrná, složená z diamantů. Lesk jejich rozlévá se do nesmírných pouští s neznámými hvězdami. Na zemi uprostřed dalekých lesů leží něžná ves, jejíž světlé chatrče ukryty jsou pod kopulemi košatých ovocných stromů. Lidí tu nevidět. Jistě však jsou, živí, krevnatí. Pracují, spí, tančí, milují i nenávidí. Ale nad dědinou, mezi nebem a zelenou zemí je ticho. Stojí tu kostelík s malými tichými varhanami, ticho a šero jest i v pobočných lodích. Jen barevným oknem, kde vůně z obětí jest nejsilnější, na postranním oltáři líbá se paprsek s bílým valem. Celým světem oslaveno, tím světem hřmícím, plným pokroku, rozumu, radia, elektriny, celým světem povýšeno, svatořečeno — hledí do ticha své církve — panenství. Ještě maličko a pohnou se, pocestují a pojedou sem zástu-

py a rozloží se v celé své hlučící nesmírnosti kolem
svatostánku — jednou za lidský věk. —

Panenství hledí okem čistým a požehnaným.
Jsou to ňadra Panny.

SVĚTICE.

*Vaginismus. — Deflorace. —
Panna bez pohlaví.*

Nebylo to děvčátko, ale žena. Když se svlékla, byla podobna živému bílému granitu. Bydlela s ním v atelieru už třetí rok a byla jeho modlou. Šetřil ji a nikdy jí nepřepadal svými smyslnými sny. Utíkal se k jiným, aby v nich miloval ji.

Jeho dílo bylo podepřeno její nedotknutelností. Seznámil se s ní na jihu, kde byla aklimatisována a žila jako liana, nemajíc mateřského kořene. Svým uměleckým instinktem poznal, že našel zázrak a zamiloval se do ní. Inspirovala jeho touhy, jeho vznešený, básnický rozlet, slovem učinila jeho sochy slavnými. Stala se mu živým, věčným modelem. Strachoval se jí poskvřnit a ani se nepokusil odstranit jemný kus látky, kterým zahalovala nej-

intimnější částku svého těla, dopřávají však světlu, aby plně hledělo na slávu jejích nader, nad něž nebylo oblejších, plnějších a tvrdších, na boky Nájádky, zrozené v stejnou dobu s Venuší z mořské pěny, i nohy, jež samy o sobě znamenaly báj. Jak poskvřniti toto tělo! Jak učiniti, aby se stalo otrokem mého pudu! Jak sám zabít tuto nesmírnou ilusi? — Pravda, bylo v jejím lůžku za obrovským paravanem dosti místa i pro Jana Košana, akademického sochaře na Vořechovce — ale Jan Košan toho nikdy nepoužil. Měl tu jen veliké křeslo, do něhož bral po díle svoji zlatou Euniku v náruč a jako bláznivý oddával se rozkoši milování. Věděl, že to Monice dostačuje, že jej miluje pro jeho poetický způsob polibků, že je všecka v jeho srdci, že chápe jeho ideál. Byla tolik šťastna, že si nežádá víc. Bylo to také důsledkem slibu, který Košan Monice na jihu dal. Její milenec měl se vrátiti po dvou letech z Ameriky a ona chtěla čekati. Za sochařem šla z ideálu a také i z touhy po vlastní bezpečnosti. Zdejší svět byl méně žhavý, neměl vášnivých barev, ale v zimě tu byla ta neobyčejnost, které říkali sních a tehdy krb byl slastný a bylo dobře se svléci a

státi ve vyhřátém atelieru a dívati se na toho velikého, ramenatého muže, jehož paže vytesaly tolikrát už podobu jejích neobyčejných prsů, beder a nohou.

Monika ctíla Jana Košana. Byl k ní ohleduplný, doprovázel ji na vycházkách, do divadel, za nákupem. Mohla se nazývati jeho ženou. Ale ona nebyla ani metresou. Košanův ideál stál vysoko a ona jej představovala. Tak povstalo »Panenství«, »Shledání milenců« a mnoho jiných děl. Byla mistrovou světicí a byla si toho vědoma. Založila jeho tvorbu, dala jí svou krásu a čistotu. Po ničem jiném netoužila. Jiného si nepřála. — Ale před měsícem, když skulinou paravanu viděla odcházeti z Košanova lůžka cizí ženu, projmul ji divný cit a od té chvíle se ho nemohla zbavit.

Viděla Košanovy smyslné polibky, viděla tohoto siláka, jak jej vášeň proměňuje v boha-dobývatele, jak v jeho náručí žena se chvěje a upí rozkoší — a zatoužila po této opojné chvíli ze všech sil. — Ale Košan se vrátil k podstavci tak, jak jej znala celou řadu měsíců: klidný, zahloubaný, mírný. — Ne, nemohla si uvědomiti, že je to jeden týž

mysleti něco krutějšího? Nechceme na to mysliti právě tak, jako vidouce rozkvetlou třešni, nechceme trhati a rváti její zázračně vyrostlé květy. Na pannu se díváme. Jest kvetoucím stromem, který osvěžuje naše srdce. Nechceme ničeho slyšeti o tom, jak a kým byla oplodněna. Působí nám to bolest. Vymyslili jsme si protilék, věčný panenský ideál. Je to kult Madonny, která sice počala, ale pannou zůstala. Je to sice gotická fikce, ale unáší nás stále. Mnozí dovedou se pro ni odřici druhé stránky svého milostného života. To je theoreticky podstata pohlavního asketství, naprosté zdrženlivosti k vůli ideálu — mocnost fikce, pro niž rozumíme obrazu svatého Bernharda, jemuž se zdá, že je kojen mlékem z neposkvrněného prsu Panny Marie. To jest úcta božská, jakož i každá panna kus boha představuje. Jaká tedy svatokrádež sněsti Boha s oltáře! Jaký hřích otrhati rozkvetlý strom, jaké bezbožectví deflorovati pannu! Ale svět a zákony plodu tomu říkají jinak. Panna sama touží býti deflorována. Ona chce hřích, ona nás k tomuto bezbožectví svádí. Svádí tedy i Monika sochaře Košana. Ale dospívá se k tragedii, neboť Monika jest

sice nádherným květem, ale planým. Je to dnes operativně odstranitelná zrůda, které se říká bezpošvitost. Pochva musí býti utvořena uměle, když na ni Bůh zapomněl. Škoda, že případ Košanův stal se před dvaceti lety. Teď by už Monika nešáhla po revolveru a její světectví změnilo by se v ráj skutečné lásky. — Jest zajímavě, co mnohdy nutí pannu, aby žila cnostně, i když ji bůh nadal všemi dary. Příčinou jest mnohdy muž, který buď špatně miluje, nebo neumí vůbec milovati. Vaginismus jest panenskou křečí, která způsobila na světě už tolik skandálů. Jest potlačitelná obyčejně až na operačním stole, kam je nutno oba milence dopravit. Neužívá se ovšem k tomu studené lázně, protože lidé jsou přece jenom tvory vznešenějšími než vlčáci, tahající jejich saně. Nicméně jsou jen božími tvory spolu s hmyzem, u kterého se vaginismus velmi často vyskytuje. Často vidíme takový milenecký pár mšic, chroustů, jak se vzájemně snaží od sebe odpoutat. U lidské samičky je to vždy něco enormního, patologického. Důvody jsou rázu psychického i fyziologického. Moderní věda zná

bezpečnou zbraň, jak zemdlí ženin svěrač a přinešti úlevu a svobodu.

Jen netvor rve květy. Estetik a pravý muž počíná si vždy ohleduplně, aby byl hoděn daru, kterého se mu dostává. Jinak bude špatným rytířem a stane se horším draka, který pannu přišel vysvobodit. Goethe jednou pro vždy naznačil způsob, jak se chovati k panenským Markétkám. — Bohužel, stále jest ještě dosti případů, které končí mučednickou smrtí roztržením, nebo bolestnou torturou sešíváním na chirurgické klinice. A přece jest vše snad lepší než úděl Moničin, neboť verdikt světa po této stránce je skutečně verdiktem smrti:

Žena bez genitalií (pohlavních orgánů) nemá práva na genitalie mužovy.

PANENSKÁ FANATIČKA.

Panenská blána.

Duševní panenství.

Poprve na trhu rozkoše.

Bylo jí necelých devatenáct let. Studovala v klášteře Uršulinek učitelský ústav a měla před maturitou. Byla rusou blondýnkou, bílou, oblou, s hnědýma očima v kulaté, jemně pobledlé tváři. Jsouc jako ostatní chovanky pod přísným dozorem řeholnic, chovala se mimo konvent velmi zdrženlivě. Mohla však bydleti mimo klášter a zůstávala proto nedaleko v zapadlé, hornické uličce, kde se sdílela o byt ještě s dvěma jinými kolegyněmi. Za čtyři roky studia pod vlivem jeptišek stala se velmi odmítavou a plachou vůči jakémukoli styku s muži. A tak se přiblížil tedy poslední měsíc před zkouškami. To byl onen nádherný květen, který

i mnohé jeptišce snad připomněl krásu života a naplnil její celou smutkem i slzami. A nikdo se toho nedozvěděl, leda kněz, k němuž se Uršulinky utíkaly se svou zpovědí. Nikdo netušil tu hlubinu, do níž propadla se jediná láska — láska lidská. A jen zápisy Mariany Alcoforago dovedly nám tlumočiti tuto milostnou tragiku srdce zraněného a samým bohem znaveného. — — —

Naše blondýnka chodila každého jitra s knihami ven do toho všeobecného dychtění pod oblačky. Před ní a za ní šly šeré stíny jeptišek. Nadra její, téže barvy jako třešňové květy, stonala nábožnou skepsí. A přec to byla prsa, na nichž mohla vyrůst celá báj o ráji. — Nikoho nebylo v polích, jež byla tichá, plná úrody. I ten skřivan se ztišil, hledě na neobyčejný zázrak mízy a poslouchaje sladký ševel obilí a trav. —

Bože, kde byla láska? Kde byly ty sny o neznámém krasavci, který uměl tak dobře šeptati, líbal tak zvolna, objímal tolik teple? Tu byly jen knihy, rodokmeny, chronologie dávno mrtvých generací, návod, jak snadno a rychle naučiti násobilce, nebo jak správně čísti a mluvit. Květnová trý-

zeň zahlodla se do srdce studentky, jež nebyla tak silnou, aby svůj pohlavní nihilismus utišila.

Čím blíže byly zkoušky, tím více tragika vrcholila. Otevřeným oknem podkrovního pokojíku tří panen z klášterního semináře, draly se dovnitř erotické pravdy. To jitření, které uchvacuje požehnanou hlat panenského čela, roztránilo se po všech údech a nedalo usnouti. — Jak hříšné! Jak svatokrádežné mysliti na noci s milencem, na jeho pocely, na jeho naříkavé vzdechy, na jeho stisky — ba na jeho vášeň. — Noci strašné, k zalknutí, omamné jako chloroformová pára.

»Vypadáte špatně,« řekla abatyše k blondýnce, »měla byste jít k svaté zpovědi a posilnit se dobrým předsevzetím!«

Hrůza, jak byla představená jasnovidnou!

Opravdu ne, už ani jednou nezhrěší, přimkne se ke knihám, beztoho mnoho promeškala. Posilní se modlitbou a až jednou — ze všeho se pokorně vyzpovídá. —

Ale osten hříchu ji bodal a bolel. To, co dělala, byl smrtelný hřích, za nějž nemohla dosti činiti pokání.

A květen přišel v noci znovu se svým vonným a prudkým hromem a bleskem. Padala pod ním, vášnivě planouc po muži a utíkajíc jako poplašená laň, oslovil-li ji mužský v polích na vycházce. — Proto ji červen nalezl v slzách v parku za chrámem Matky Boží, na opuštěné lavičce. V soumraku tu seděla a ani necítila, že sem přišel její dávný pokušitel, ten klidný, usměvavý hoch s velikýma očima, který mluvil o lásce tak, že si vždy zacpávala uši. Dnes chtěl mlčeti. Jeho už maturita netížila. — Zahlédl ji na lavičce a dostal chuť jí říci, že dnes, právě odpoledne spadla s něj ta příšera, beroucí mu chuť k jídlu a ujídací mu spánek.

»Já to odbyl zrovna dnes,« řekl, nemoha se dočkati, kdy blondýnka zvedne hlavu.

Poznala jej a chtěla utéci. Nepokoušel se jí zadržeti. Ale u parkovní branky jí oznámil stručně:

»Kdybyste mě chtěla poslouchati, řekl bych vám příjemnější věci než je pragmatická sankce a Rudolfův Majestát.«

A ona šla. Chtěla jít, třeba se zalykala hanbou. —

Jak stál nad ní se svými živými a zdravými

názory! To nebyla nostalgická noc, po níž se vstávalo s bolavou hlavou. To nebylo vytržení velebné matky nad mukami Kristovými, pro něž chtěla trpěti a umřítí. To byla ona nádherná láska, třesoucí se v žitném květu a prudce vonící v trávě. V ní byl bůh přirozený, bůh, který neustále tvořil, zachovával a spravoval.

»Co mám dělat?« šeptala.

»Nic, nastavit rty.«

Nastavila rty a on je líbal, mluvě touž srozumitelnou řečí jako všecka kvetoucí pole za městem. Přilnula k němu a poprvé, co byla stvořena, položila ruce na cizí mužskou šíji. Bylo to tak dobré, tak lahodné, tak uspokojující! Vznešenost tmy nemohla býti zároveň dobrotivější. —

Tehdy se vrátila velmi pozdě, rudná, zářící. Vířily ji unavené a pobledlé kamarádky. Rozsvítila svou studovní lampu a s chutí, kterou chápala právě tak — jako nechápala, oddala se těm protivným chronologiím a Majestátům.

»No, vidíte, pánbůh pomohl,« řekla druhého dne blondýně velebná matka. —

Ne, ani se nezapýřila. Neboť cítila, že jest vy-

znavačkou pravého náboženství, jehož moudrost byla na dosah ruky, vytrvale pronásledována všemi filistry světa. —

V tom okamžiku však také poznala, že se stala ženou.

Ani toho nelitovala, neboť teprve nyní se jí zdálo, že se bude moci s celou horoucností a hluboce obdivovati rozkvetlým jabloním. Jak byl její květ bohat a pln úrody — a ona nevěděla —

— — — — —

Proto byl květ stvořen. Proto byla stvořena krásná chovanka, jejíž panenství bylo nalomeno churavou mystikou, která přinášela špatný výklad. Nebylo možno žít v klášteřích. Byla v tom zoufalost, fanatičnost, šílenství, nelidskost. Život žádal znovu život. Kdyby měly jeptišky pravdu, byl by už dávno konec světa. Ale pravdu měly nevěsty lidské, panny, jejich milostná vášeň neplála sama jako nečistý plamen, ale žádala přirozený pokrm ve dvou. — Ještě nikdy nebylo tolik pokřivených ženských duší jako v minulém a předminulém století, kdy pannou slula ta, jejíž panenství byla hračka za vitrinou studu. Ještě nikdy nebylo mezi

pannami tolik onanistek, které duševní panenství ztratily špatným výkladem. — Briliantový prsten není ničím na špinavé ruce obchodníka s děvčaty. A hymena jest darem danajským, slouží-li její udržení zkáze duše.

Fysiologové tvrdí, že panna přestala býti pannou, byla-li blána, kryjící nejinternější taberuokul její krásy, uloupena — vulgárně, nebo také vědecky řečeno — protržena. Tvrdím však, že pannou je ta, která si dovedla uchovati především panenskou duši — statek největší a nejhonosnější. Bude jí ta, která se svatým okamžikem styku s mužem nečekala až do hodiny, v které se spekuovalo se ženichovou existencí, nebo penězi. Ta žena zhřešila, která své panenství ukrývala jako bursián své akcie a hodila je na trh, když kurs byl největší. Marty a Marie nevyhynou mezi pokolením panen. Ale budou to vždy Marie, na které slétla holubice lásky, pro niž peníze a existence není ničím, není-li vznešeného, božského citu. Pro ženichy, které cení pannu dle její neporušené hymeny, nikdy se Marie nenarodily. Budou to vždy jen pečlivé Marty, snící o dobrých partiích. Budou to

panny, jejichž nohy jsou obílené na znamení, že jsou poprvé nabízeny na trhu sobecké, mužské rozkoše.

ZNÁSILNĚNÁ.

*Zhanobená panna hodna lásky.
Staropanenství.
Násilné smilstvo.
Z ložnice — na kliniku.*

Jindra Kubrychtova pocházela z žebrácké vsi za Prahou. Otec chodil do cukrovaru a matku trýznil, protože pil. Nikdy se mu neubráníla. Proto bylo Kubrychtových deset s rodiči, bez rodičů osm a až na Pepíka, chudokrevného a něžného jako lesní sněženka — všecko děvčata. Jindra byla šestá. Když vyšla školu, byla podobna dítěti. Začli ji posílat do šití. Vždy půldruhé hodiny sem, půldruhé tam. Sem bylo na kraj Prahy, čili nejzazší konec Břevnova, tam bylo domů. Tam se Jindra málo těšila. Barák byl deputátní a místa málo. Později se poměry upravily, když Anežku svedl

uhlíř z Holešovic a ona se k němu odstěhovala a byla s ním na hromádce. Pak šla Milča se svým štukatérem, Lojzina s ševcem, Růžena s tím zdo-
baným od »Podniků« a posléze Josefka s jakýmsi krejčím z konfekce.

Jindře připadl úkol otvírat otcí, když se vracel v noci domů. Už jej všichni znali a věděli, jak s ním. *Po dobrém všoupl* dost dobře do světnice a pravidelně hodil kabát pod polštář, natáhl se v kalhotech na postel. Nechalí jej tak. Ráno mu nalili kávu a on šel s bolavou hlavou do práce. Hůře však bylo, když mu oči divně zčervenaly a bylo mu všecko jedno. Trvalo to sice jenom mžik, ale Jindra se vždy zatetelila hrůzou. Od těch dob, co s matkou důvěrně pohovořila o svém ženství, měla před všemi muži panický strach. Uviděvši v polích zvečera hlouček dělníků, ubírajících se z práce, prchávala jako štvaná po mezích a před domovem zůstávala vždy chvíli stát, aby to na ni matka nepoznala.

Tyto cesty dělala celý rok. Cestujíc sama k domovu, přemýšlela o svém osudu a mamčině. Bylo jí všecko líto. I na ni snad nic lepšího neče-

kalo. To, co čítávala v »Hvězdě« a »Pražance« byly nepravdivé, třeba luzné pohádky. Ve skutečnosti to bylo ošklivé, pálilo to po všem těle jako oheň a bolavělo hlavu.

Byla láska? Nebyla? Muselo to být něco úžasného, hotová pohádka, měl-li muž skutečně ženu rád a dovedl-li ji vždy políbit — netoliko v noci. Jindra si umínila, že bude na tyto věci myslit a učila se pilně. Za další rok kapinku ještě sesílila a pozorujíc to, chodila ohnutě, aby toho nikdo nepozoroval. Jen jednou, tajně, se strachem, s kterým se prohlíží postel, není-li v ní hmyzu, otevřela oči na své tvary a seznala, že ani ohýbáním nezarází jejich růstu. Zavazovala se tedy každého rána ještě potmě šátkem, který tu po Růženě zůstal a chodila na silnici po druhé straně, bojíc se někoho potkati.

A přece se jí to stalo. Šla jednou s večerem zase domů a byla tak trochu šťastna, pohlížejíc na vysoké žito a čichajíc k chrpám, podle meze rostoucím. Byla to její stará cesta. Ale pojednou div neztrnula. Rovnou proti ní šel někdo. Byl to mužský. Hrůzou jata obrátila se zpět a utíkala na

silnici. Se srdcem divě bušícím přelétla škarpu a teprve nyní vydychla. Když se ohlédla, nespatriła nikoho. Uklidnila se. Ale kam zmizel muž? —

Nevěděla, co má dělat. Má jít domů, nebo se vrátit do města? — Rozhodla se pro první. Ostatně nemá to již daleko. — Sotva však udělala asi sto kroků, vynořili se před ní asi čtyři muži. Plaše zahrula znovu na mez a zastavila se za zdí nového žita. Šli pokojně, boty jim klapaly po asfaltu, něco si povídali. Pustila se tedy vpřed. Mez vyústovala do velikého oblouku, který byl vlastně zacházkou, které však Jindra nelitovala.

Šel v dálce a nezdálo se, že míří sem. Ale Jindra instinktivně tušila, že je to on, tentýž, před nímž prchla na silnici. Vracel se také od-
tamtud. Padla by mu bývala i tak do rukou. Rozhodla se jíti vlevo. Nikdy ještě tak nešla, ale měla při tom jistou naději, že se jí podaří dojíti. Nespouštěla však s něho očí. Měla jej nyní s boku. Nedíval se po ní. Snad to byl někdo zcela jiný. Přišla opět k velikému vlnícímu se lánu a zmizela za ním. A tady se dala v šílený úprk. — — —

Honil ji a šlapal obilím, aby si cestu zkrátil.

Když byl od ní asi na dvacet kroků, poznala, že neuteče. Sotva dýchala. — Šel k ní zvolna, jako by si ji prohlížel. Dívala se rovně před sebe a cítila, jak v nitru říká:

»Kriste pane, Kriste pane!«

Šel stále a bylo to strašné.

Mine ji? Zastaví se? Co udělá?

— — — — —
Strašně vykřikla, ale nikoho nebylo vůkol, na silnici daleko a tma. Kopala nohama a mávala bez pomoci rukama.

Oh, bylo to ještě mnohem, mnohem strašnější!

— — — — —
Četníci to v baráku všecko zjistili, zapsali a Jindru podrobili, neví kde, lékařské prohlídce. Kubrych četl Večerník v putyce. Jednou za svůj věk byl předmětem jakési pozornosti. Náramně ho to překvapilo a naladilo. Jeho štamprle mělo zcela pádný, tragický důvod. Přišel v ohromně vznešené náladě a nedovedl pochopiti těžkého pláče Kubrychtčina a Jindřina.

— — — — —
Asi za měsíc se Jindra vyděsila znovu. Ne

proto, že by ztratila víru v četníky, kteří ji ujišťovali, že se jí už víckrát nic nestane a stále jen hledali — ale proto, že toho, který jí podal na silnici ten počmáraný papír, pokládala za šilence.

Tam stálo:

Slečno, já jsem sice taky chudák, ale poctivý. Mám vás dlouho už rád, ale netroufal jsem si to říct, až teď, když se Vám to stalo. Slečno, já bych to vzal na sebe, kdybyste mě chtěla. Počkám na Vás třeba ještě dva roky.

S úctou Josef Šícha.

Neutekla, ale promluvit také nemohla.

Nebyl blázen?

Nebláznila ona?

Podívala se ještě jednou.

Natáhl proti ní ruku.

Ani nevěděla, jak vztáhla svoji a dala mu ji.

— — — — —
Jindra má báječného muže. Žije s ním a stále ještě neví, jako je to možno, že to, co bylo v románech, se jí, Kubrychtové, tak dočista doslova vy-

jevilo. Stojí před zázraky, ale už se usmívá, usmívá — — — poprvé v životě.

— — — — —
Znásilněná jest hodna největší lásky. Vědí Indové, proč nejedí maso. Co mám rád, nemohu zabít. Běru sobě sám největší statek. —

Největším statkem ženíným jest její panenství. Zřekne-li se ho v náš prospěch, chápete, že nám darovala život. Ztratí-li jej násilím, jest naší povinností dáti jí to druhé — svoji lásku. Jde o nej-jednodušší logiku na světě, ač vypadá zdánlivě velmi složitě. Láskou nahraďujeme znásilněné ženě její panenství — co víc — my jsme ji pannou nepřestali míti. Z tohoto vědomí pramení vlastně naše láska. Společnost považuje náš cit přirozeně za velmi mravný, třebaže ve skutečnosti v něm bylo i jisté procento sobectví, které je přece nemravností. Viník jest ovšem úsilovně hledán a trest pro něho měří se okolnostmi, zejména stářím panny, nebo brutalitou, či rafinovaností, s kterou byl proveden. Do čtrnácti roků je to zločin těžkého kalibru. Pak jeho ráže ubývá a nejsou nic vzácnými případy, že žena, na niž čin smilný byl spáchán,

jest ochotna i násilníkovi odpustit, pro rozkoš, kterou jí připravil. — Prosím předem, že těmito bytostmi nemyslím staré panny, které pannami zůstaly, protože nikdo nepřišel. Staropanenství jest tragickou pointou ženství a zasloužilo by si svého psychologa. Neboť když blíže prohlédneme soukromí tvora, který zůstal sám jako poslední samice na ledovci, když celý rod vyhynul, zdá se nám, že badáme v jiném světě, dýcháme jinou sféru, žijeme pod jiným řádem a zákonem. Veliké a slavné panny nám zřejmě dokazují, že potlačená, či spíše umrlá milostnost ožívá v životě rozumu, srdce a ducha a jeho mrtvola může býti pro život ostatních daleko prospěšnější než vášnivá, planoucí a individuálně i sobecky se vyžívající kedonistka. — Myslím ovšem samozřejmě jen skutečné staré panny, nikoli ona ubohá stvoření s patologickými sklony jakéhosi erotického altruismu, prozrazujícímu se přízní k Micinkám, Flíčkům, Afíkům a Azorkům. —

Ne zcela nezajímavým s hlediska paragrafu o násilném smilstvu jest u panen stupeň a druh psychického původu, onen strach před násilím. —

Je to především uloupení panenství člověkem nemilovaným, neznámým, který již svým způsobem činu se panně hnusí a nahání jí hrůzu. Po druhé je to ztráta panenství samotného, ztráta nenahraditelná, kruté zoufalství často znásilněnou pannu dožene pod kola vlaku. Primérním důvodem, který nutí pannu v setrvání svého stavu jest instinktivně tušená bolest, kterou si mnohá mylně představuje jako nesmírnou muku. Nejzajímavějším momentem však zůstává touha — zůstati čistou, pokud to bude nejdéle možno. Svědčí to o ženině principu jednomužství, čekati na »svého« milence a přinést mu dar nejvzácnější.

Jak Kupido, bůžek lásky, zatemňuje často ženský instinkt, a jak často panna jest ochotna dáti své panenství zcela stupidnímu člověku, který ji omámil několika lacinými slovy — toho dokladem jsou celé národy panen svedených, které se se svým omylem nikomu nepochlubily a jejichž počet jest až humorně veliký. Co však chcete? Láska jest jen mámením a jsou i generace nevěst, které hrůzou utekly z manželských ložnic v noci svatební, nebo

byly v ošklivém stavu dopraveny na kliniku. To však do lásky nepatří. Právě mužství nikdy nedovede ženě ublížit.

PRAVO PENĚZ.

*Zprostitutované panenství.
Šekové knížky a panenská blána.
Rušitelé mravnosti.
Provokatéři cudnosti národa.*

Snad vám není znám tento úžasný příběh a proto vám jej vylíčím. Napsal jej veliký autor. Bohužel, nemám po ruce knihy, z které bych vám vše věrně reprodukoval. Odvolávám se tudíž jen na svoji paměť, v níž bohužel i jméno autorovo jest pro tuto povídku zasuto. Píši tedy: Slavný spisovatel Alfa vypravuje:

Můj otec zašlapal ve mně brzo v časném mládí to, čemu se říká synovský vděk a úcta. Byl to surový mořský člověk, v němž whisky od mnoha let nemohla ničeho pokaziti. Rozežrán neřestí všeho druhu, nemohl mně ničemu jinému svěřiti než

své oplzlé a opilé špatnosti. Oslepoval můj zrak hrůzou svých pohybů, ohromoval můj cit přívalem výsměšných poznámek, pro jejichž zhovadilé obžerství nepodařilo se mi dosud najítí obdoby. — Chápal jsem svět jen touto stuchlou mlhou, plnou špíny a zápachu. Ano, tak mě tomu vyučil můj otec. Žil jsem s ním v kotci lodním jako jemu rovný a v mnohém jsem jej usiloval předstihnouti. To bylo v době, kdy jsme měli na palubě zajímavé lidi. Byl to anglický pastor, vznešené plavé hlavy, jemného obličejce, rukou, jejichž štíhlost a bělost jsem obdivoval jako cosi nemožně krásného a mně nikdy v životě pochopitelného. A jeho žena? Víte, co znamená námořnickému zvířeti, polykajícímu osm měsíců lodní stravu ve společnosti několika sobě rovných — překrásná žena? Díval jsem se na ni s otcem hladově a posléze jsem se sepral o místo, z kterého na ni bylo dobře vidět. Slovem, nádherná žena. Přisahl bych při svatém Patriku, že byla pannou. Záviděl jsem ji na krev pastorovi a v noci jsem sebou házel, nemoha usnouti oplzlostmi, které jsem vymyslel. K mladým manželům náležel ještě veliký, červený, široký a bři-

chatý muž s krátkým krkem a silnou, bílou, hranatou hlavou. V lodní listině byl zapsán jako bankéř. — Jednoho dne zastihl jsem otce, jak opřen o zadní stěnu jedné kajuty, nahlíží dovnitř. Přiblížil jsem se po špičkách a jedinou ranou srazil jsem jej na zem. Ano, bylo to tak. Vypátral skulinu v pastorově kajutě a slintal, obdivuje tělo krasavice. Byla to nádherně vybraná skulina a já jsem o ni svedl s otcem boj. A když ležel konečně udýchán na zádech, ozvalo se ve mně něco jako soucit s tímto opilcem, který snad nebyl tak špatným a kterého zkazilo jenom moře. Nu, dohodli jsme se za kořalku na střídání. Můj dojem byl, že pastora tíží nějaká starost. Stále, i za dne cosi vykládal své mladičké choti a já ještě dnes vidím ty překrásné oči, rozšířené něčím bezmezně ošklivým a hrůzným. Co to mohlo býti? Mimo to mluvil pastor i s bankéřem, uctivě, s pozorností, která mě bouřila podivně krev. U sta hromů, o jaké tajemství tu mohlo jít, že ta červená bečka amerického loje byla vzývána o pomoc!

Ano, šlo o nějakou pomoc pro pastora — zde na širém moři. Dělal jsem všelijaké závěry a na

koniec jsem byl tam, odkud jsem vyšel. — Skulina to měla vysvětliti. Sledoval jsem trojlístek, jak jsem mohl. Poněvadž jsem měl v práci směnu s otcem, zařídili jsme to tak, že vždy jeden dělal, druhý byl na stanovišti u pastorovy kajuty.

Uplynulo ještě několik dnů. Slova pastorova k ženě stala se naléhavější. Zaslechl jsem zřejmě, že ji o něco prosí. Pro rámus kotlů nebylo však dobře rozuměti. Pak otec přilnul k skulině. To bylo tehdy, když do kajuty vstoupil pastor s bankéřem. Rozmluva musila býti velmi dlouhá, protože když jsem otce od otvoru odtrhl, zastihl jsem ještě pastora, jak bledý vykládá ještě cosi bankéři. A ten konečně sáhl do náprsní tašky a podal pastorovi svitek bankovek. Ten je přijal, přepočítal, načež se uklonil a vyšel z kajuty. Hned na to vstoupila jeho mladičká choť.

Rozčilen pohledem na tuto panenskou bledou krásu, roztrásl jsem se po celém těle. Ale čas můj vypršel a teď bylo na řadě právo otcovo. Zasáhl jsem jej dvakrát do brady, ale nepodařilo se mi jej sraziti. Nakonec jsem uznal jeho požadavek.

Uplynuly asi čtyři minuty.

A pak zůstala skulina neobsazena.

Udělal jsem skok k ní, ale otec ji přikryl rukou.

»Jsi ještě mladý, na tohle se ještě dívat nemusíš,« řekl a šel zvolna ke kladkám.

To řekl můj otec, který byl opilec, zvíře bez svatých a bez boha.

A já neměl odvahy, abych se podíval na to, nač nechtěl hleděti ani ten, který mě vši nemravnosti vyučil. — — — — —

Pokud mi síly stačily, snažil jsem se vypravovat povídku dle originálu.

Možná, že mi mnohé uteklo, ale celek je mým jasným.

Právo peněz je jistě v lásce něco děsného. Prodává-li muž panenství své nevěsty, nemá daleko k šílenství ten, který to vidí. Tím hůř, děje-li se tak se svolením rodičů a pod egidou morálky. A nestávají se takové případy? Nejde i nyní panenská nevěsta k oltáři, či na radnici s člověkem, kterého nikdy nemilovala, ale jemuž byla dána jako kořist těmi, kteří ji zplodili a jsou oslepeni buď kariérou, nebo penězi ženichovými? A celá kohorta pozva-

ných hostů přihlíží němě a s úsměvem tomuto kanibalství, nad něž neznám surovějšího. Vždycky se tvrdilo a tvrdí, že podobnými případy oplýval středověk, ale kdybychom chtěli, mohli bychom sepsati celou knihu, která by jmenovala ony nešťastnice, které ještě teď, v domě moderní, v době vítězného boje žen o rovnoprávnost s muži, padají jako oběti molochu zlata, které rozežralo už tolik všecken život, že by bylo na čase vyhnat na jinou planetu ty, kdož zlato vyrábějí a jemu se klanějí. Bohužel, bývají vinny těmito katastrofami panenství často i panny samy. Lesk blahobytného života je láká, touha po bohatství je omamuje. To jsou největší nevěsty a hříšnice pod Hospodinem. Provádí-li obyčejná prostitutka své řemeslo, provádí je s vědomím vlastní necudnosti, jak jí k ní názor společnosti přikoval. Ale pomyslete na pannu, která duševně tak zchátrala, že se prostituje zcela veřejně a dostává gleit, který jí ve veřejnosti zaručuje ty ohledy, kterých požívá každá žena počestná. — Ne. — Ani pastorově ženě bychom neodpustili. Neboť z lásky k milenci se dát v plen jinému muži za materiální prospěch, je skutek, jehož zločinnost a ne-

mravnost musí odsouditi každý ušlechtilý člověk.

Právě tak jako žena, buď proklet i muž, který pojme za manželku mrzáka jenom proto, že měl půl milionu věna, nebo se žení s lehkomyšlným vědomím, že ženě, jež všeho užila, jest manželství dosti dobrým přístavem, v němž se napravuje porouchaná čest. Ženiši pátrající po šekových knížkách, nikoli bláně cudnosti měli by býti souzeni jako rušitelé mravnosti a provokatéři pojmu o cti.

PRÁVO PRVNÍ NOCI.

Komorník:

»Vaše milosti, čeká tu ta holota ze vsi s nevěstou. Dožaduje se starého zvyku a žádá vaši milost, jestli by ráčila se s nevěstou vyspat.«

Jeho Milost kníže Piccolomini:

»S těmi chámskými svatbami musíme, Jakube, přestat. Ani jeden mladý robotník nedostane ode mne povolení k ženitbě. Brzy by nám to přerostlo přes hlavu. Mna — a co — je hezká?«

Jakub si utře ústa, ukáže práchnivé zuby a řekne:

»Je, milosti, je to pravá chámská panna. Až ji tomu lumpovi ze dvora závidím.«

Jeho Milost:

»Mna — tedy hezká — švižná, ja? Není cítit chlívem? Umyla se dobře?«

Jakub:

»Je jako z cukru a voní čistým prádlem a levandulí. Ta holota není špatná, když se umyje a převlékne.«

Jeho Milost:

»Mna — na — Jakube — je toho skoro už mnoho — na — uvidíme. Připrav víno a zaříd vše — víš už, co a jak —«

Jakub:

»Vím, prosím poslušně, vaše milosti. Ráčí se odebrati vaše milost ihned, či mám rozsvítiti v mém budoáru?«

Jeho Milost:

»Rozsvět v budoáru, přijdu za chvíli!«

— — — — —

Vesnická panna přijala od Jeho Milosti polibek. Rdí se. Je poprvé v zámku a její oči zřejmě dosvědčují, jak žasne nad touto nádherou. Svého chlapce upřímně miluje a nemůže se ho už ani dočkat. Ale tu musí zůstat do rána. — Postřehla v očích milencových dnes divný zákmit. A ruku zvedl, jakoby zámku hrozil. Nedopouštěj pánbůh, aby to tak byl Jakub uhlídal! Ach, z toho by moh-

la býti zítra místo milostné noci pro Josku pěkná lavice! Dovedli vypláceti tady pro maličkost. —

Ale ne, nikdo si toho nevšiml a ona to už tady nějak přebude. Bože ten kníže pán jest jako Bůh! Však je také od něho poslán. Všecko jej musí poslouchati. Matka jí o tom včera dlouho vypravovala. Naučila ji, jak se má klanět, víc se smát než mluvit, zkrátka dělat všecko tak, aby Jeho Milost kníže pán byl spokojen a daroval jí něco na památku. Bude to v chalupě veliká vzácnost.

Však ona se také vynasnaží, aby si nejjasnějšího pána nerozhněvala. Vždyť jak matka říkala, je to vlastně od něj veliká čest, že chce spáti s obyčejnou selskou děvečkou, kterou může dráb kdykoli holí přetáhnout, když se na poli málo činí. A pak — matka říkala — že vrchnost zakládá s první noci manželské štěstí. Proč tedy odporovati, když Joska sám tolikrát o tomto štěstí mluvil? Rebeloval sice také, rebeloval — no — ale jistě že už od otce dostal také ponaučení a teď jenom sedí a čeká, až se ona vrátí zítra k němu. Jen jemu chce náležeti a věrně až do hrobu jej milovati.

— — — — —

»Víš, že Bůh přikázal, aby lidé byli své vrchnosti oddáni?«

Podívala se do vznešených očí a statečně odpovídala:

»Ano, prosím poslušně, vaše milosti.«

»Víš, jak máš býti své vrchnosti oddána?«

»Tělem a duší svou.«

»Dnes zlíbilo se mi zastati tvého manžela v díle nejtěžším. Je to moje právo i povinnost. Řekli ti, doma, že musíš chtít?«

»Ano, poslušně prosím, vaše milosti, »kdo by nechtěl, když chce král,« pravila mi včera moje matka.«

»Zcela správně,« říká vláčně Piccolomini a pije z velkého poháru. — Ach, ti chými, prokletí chými. Cítí tu jejich nezdolnou sílu, valící se zdola z jejich vsi sem do zámeckých komnat a cosi jako strach z neznámých století příštích sedá mu na duši a tlačí ji jako můra. Bude vždy tak, že tu, pod těmito klenbami budou Piccolominiové? Že panská krev vždy bude vládnouti a rozhodovati o životě a smrti sedláků? Bude vždy, co dnes vypadá tak samozřejmé, tak určité, jakoby opravdu to

Bůh řídil a poroučel? Ach, snad to bude, snad — a budou-li se chými bouřiti, postaví na křížovatkách novou spravedlnost z tvrdých bukových břevn. —

Ale teď zatím půjde a pomiluje toto rozkošné děvče, které sem pro nic jiného nepřišlo, než pro šalbu, v níž mělo býti ošizeno o své panenství. —

— — — — —
Ze zámku jde bledá a vyděšená Marie. Když vidí, že ji už nikdo ubližovati nebude, nikdo tarasiti slzy, deroucí se jí z hrudi, zvedne fěrtoch a dá se do pláče. Proč pláče, neví. Ale cítí, že má právo, aby mohla aspoň plakati. A těchto slz nesmí viděti nikdo, ani otec, ani matka, ani Joska. Oh, ten teprve ne! Na toho a na ostatní se musí Marie smát, smát, třeba by se jí chtělo — tolik plakat. Zmizelo, co jí bylo vždy svatým, co matka střežla jako nejsvětější svátost — a co se už nikdy, nikdy nevrátí. —

— — — — —
Marie sedí s Joskou doma za stolem.

Líbají se, ale smutně, beze slov.

Ještě včera toho měli tolik na srdci. A dnes nic, nic, pusto, prázdno.

Tělo i duše poddaných náleží vrchnosti.

— — — — —
Piccolomini ještě leží v lůžku. Zívá:

»Jakube, otevři okna ať odtud vyvětrá ten chámský parfum.«

Jakub mžourá a starostlivě pozoruje tvář nejjasnější vrchnosti. Opravdu, do roka nebude žádná svatba ve vsi. Právo je hezká věc, ale povinnost je vždycky protivná. Sám to přece kolikrát poznal, ale co dělat? Vrchnost jest od Boha a poslouchat je nutno.

*

Pokusil jsem se vylíčiti, jak asi vypadalo »Jus primae noctis«, »právo první noci« za časů, kdy nevolnictví kvetlo a vrchnost si mohla s poddanými nakládati, jak jí právě napadlo. Dnes vypadá líčení takové první noci jako nestvůrný sen a přece má jus primae noctis úžasnou tradici. Práva první noci používalo se jako připomenutí »oddanosti«, té otrocké závislosti, při níž bylo vrchnosti všechno dovoleno. Patrimoniální soudnictví mělo v rukou životy selského lidu a běda panně, která se zdráhala. Jus primae noctis mělo nejvyšší sankci

a kdo se nepodrobil, byl tudíž buřič a mohl býti oběšen. Ale nebohá panna se podvolila každá, už k vůli milenci, kterému zbyly o první noci toliko oči, aby mohl plakat. Kmenové síle krve sluší děkovat, že se zachovala rasa poměrně čistá, nepomíšená krví cizí, nepřátelskou. Z tohoto hnusného haraburdí se bohudíky nezachovalo na naše časy ničeho a kníže Piccolomini, strachuje se o vládu svých potomků, viděl snad šerení se nových časů, pokrok, vládu rozumu, snahy emancipační a konečně robotní patent, který byl počátkem nového světového boje o požadavek naprosté duševní i tělesné svobody, jako přirozeného stavu člověka. S příšerami práva první noci zmizely navždy i pasy cudnosti, s kterými byla i u dvorských dam velká potíže, zejména když rytíř, chystající se k milostné noci s paní, toužebně jej očekávající, zjistil s hrůzou, že klíček k rajským rozkošem nechal někde u Jerusalema, háje svatý kříž proti Mochametovi. Až páže, tento první výrobce pakličů, přispěchal ku pomoci a rozevřel pas Venušin, který měl chrániti počestnost hradní paní. Už tehdy byl v lásce velký »podfuk« a mnohým pannám, poslouchají-

cím své trubadury, bylo panenství, zavřené pa-
sem cudnosti jen zdrojem útrap romantických a
trubadurům — »pro kočku«.

ADRIENNA.

[Deflorace] při sportu.

[Deflorace] jako náboženský obřad.

[Deflorace] jako přátelská služba.

[Deflorace] při masturbaci.

[Deflorace] známkou pohostinnosti.

Cirkus Jana Bartoloměje Sperata byl vlastně
rodinným podnikem. Otec Bartolomějův dostal jej
od děda, děd od praděda, jemuž ovšem cirkem ne-
byl onen báječný stan nynější, nýbrž protrhaná
plachta na čtyřech kolech, pod níž zakladatel rodu
Speratů nosil v zubech na sudu sedící manželku
jako největší atrakci programu. Postupem času, v
bédách i chvílích šťastných stoupal podnik k své
slávě, až se zablýskl konečně zlatými písmenami
na »fraj place« za městem, kde se pyšnil veliký
bíle pomalovaný vůz vedle krásného prostranného

stanu s pěknými sedadly a širokou manéží. Patřil rodině Jana Bartoloměje, silného pětapadesátníka, vzpěrače břemen, nositele cirkusácké slávy svých předků. Zvířat tu mnoho nebylo, za to tři krásné dcery artistky, z nichž nejmladší, sedmnáctiletá Adrienna, byla miláčkem všech. Vždy, když tančila na visutém drátě, rozedmula se široká hrud' Jana Bartoloměje Sperata a oči jeho naběhly radostnou pýchou. Adrienna byla skřítkem štěstí Speratovy rodiny. Nikdo jí sice nehýčkal, ale všichni ji za to stejně milovali — a střežli. Něco tajemného našeptávalo všem Speratům, rodičům, dcerám a dvěma statným synům, že bude dotud dobře, pokud Adrienna a její neposkvrněnost nevejde v styk se světem mužů, kteří skoro vždy okouzleni, plnili stan Speratův všude, kamkoli zavítal. A Adrienna, jakoby tušila důležitost této své výjimečnosti pro podnik svých rodičů, nezúčastnila se milostné hry očí a těla svých sester a zůstávala při svých produkcích jejich kněžnou. Bylo to překrásné zlaté a růžové dítě. Vběhnouc za potlesku diváků do manéže se zlatými křídly na zádech, byla vždy podobna se svým lukem a toulcem usmívavému Amo-

rovi. Každý však věděl, že ona vlna, chvějící se na jeho hrudi, jsou panenská ňadra sedmnáctileté krásavice a že je líbezno na ně hleděti kukátkem, na odpočívající jako hrdličky pod hedvábným trikotem. —

Adrienna měla vždy a všude dosti ctitelů. Byli jimi zejména mladí a krásní důstojníci z posádek velkých měst, nadšení studenti, tleskající o přítrž jejím evolucioním a konečně staří páni, jejichž inkognito nebylo prozrazeno ani ve voze Speratově, kamž byli rafinovaně a úslužně pozváni matkou Speratovou. Všichni tito milovníci a zamilovaní museli však vzíti za vděk Adrienninými sestrami, sice krásnými, ale zdaleka ne tak toužebnými.

Přiblížit se s nekalým úmyslem k Adrienně, bylo nemožno a spojeno s nebezpečím přijíti v styk se svalnatými pažemi Bartolomějovými, nebo jeho synů. Adriennino panenství bylo tabu. Mohla se jednati nanejvýš o přátelský polibek, stisk ruky, nevinné slovo, nebo úsměv. Více ani Bartoloměj, ani matka Speratová nedovolili. Štěstí by jim uletělo a za krátko mohli by jít žebrotou. Nikdo nevěděl, kdy a jak vypěstovala se v rodině tato víra.

Ale byla tu a všichni byli jejími oddanými vyzna-
vači. —

Až jednou přišel se na Adriennu podívatí dů-
stojník tak krásný, při tom však tak smutný, že i
samotné dítě cirku groom, kterého Sperat bůhví kde
sebral a který rozesmával publikum s naprostou
jistotou — nemohl jeho tváří pohnouti. A pak do-
stala Adrienna od důstojníka nádherný dar, první
velkolepý dar ve svém životě. Byl to krásný zlatý
náramek, posázený malými brilianty. Vzala jej k
produkcí a byla zcela podobna zlaté vážce, poletu-
jící nad zelenou, ochrannou sítí. A důstojníček ani
okem nemrkl, jakoby byl známým olověným pa-
náčkem. Adrienna se o jeho klid počala zajímati
přes výstrahy svých sourozenců. Bylo známo, že
důstojník jest bohaté šlechtické dítě a jistě v zále-
žitostech milostných zcela jinak zkušený, než jeho
plebejští kolegové, kterým nezbývalo než na ky-
tici růží. To a klid i krása dárce zlatého klenotu
však Adriennu velmi zneklidnily. Počla na důstoj-
níka myslit a její spánek stal se velmi neklidným.
Její panenské srdce, sevřené tolikerou péčí celé ro-
diny, se otvíralo a vymýšlelo steré plány, jak zro-

zení svého života upevniti. A tak posléze přišlo na
nápad napsati několik slov na papír, zmuchlati jej
v kuličku a hoditi o produkci do klína krásného
šlechtice. Rozmyšleno vykonáno. Něžný papírek,
zatížený olověnou kuličkou, obsahoval slova, která
by sice Jana Bartoloměje Sperata vyděsila, ale kte-
rá mluvila i o jeho krvi a starých časech, kdy Jan
Bartoloměj byl mlád a také miloval:

»Neusmějete-li se, skočím z hrazdy a zabiji se!«

Představení začlo. Když se asi v polovici pro-
gramu objevila Adrienna, snesla se náhle k nohám
důstojníkovým záhadná papírová kulička. Rozbalil
ji — a jeho tvář přímo sestydla. Ale očima zabodl
se do luzného Adriennina zjevu, jakoby chtěl pro-
bádati každou jeho částičku. A sličná dcera Spera-
tova rozechvěla se na visutém drátu jako list. Otec
k ní několikrát nepokojně vzhlédl — ale než mohl
na ni zavolati, aby přerušila produkci, mihlo se
tílko krásné vážky vzduchem a dopadlo rozkroč-
mo na drát.

Cirkusem ozval se jediný výkřik děsu a starý
Sperat jako šílený vrhl se do předu. Ale teď měla
nastati teprve nejvzácnější podívaná. Neboť dů-

stojník, až dosud klidně sedící, vymrštil se pojednou, vida letěti Adriennu k zemi, přeskočil bariéru, schvátíl bezvládné tělo vzdušné tanečnice do náručí — a spěchal s ním k zácloně, za níž stáli připraveni bratří Speratové k svému číslu. Vše stalo se tak rychle, že diváci si nemohli ani uvědomit dosah důstojníkovu skutku a úplně oněměli. Manéž zůstala prázdná. Ale malý groom, který měl více rozumu, než ho bylo v celém stanu, postavil se do pilin a otáčeje se na vše strany, prohlásil:

»Pro nenadálé zmizené srdce slečny Adrienny, bude se pokračovat v představení až zítra v rozšířeném programu.«

— — — — —
Mesaliance byly vždycky, Speratové taky a matky, jež se odhodlaly vzdáti se dozoru nad panenstvím svých dcerušek ve prospěch jejich ženichů ještě nevymřely.

Tak se stal drát strůjcem štěstí jiného druhu v rodině Jana Bartoloměje Sperata. Neboť krásný šlechtický důstojník byl hoden, aby se stal příbuzným majitele cirkusu, jenž měl zase to štěstí, že dovedl stríci panenství své dcery do té doby —

než by mu drát učinil definitivní konec a založil novou slávu.

*

Z tohoto a jiných nesčíslných případů vidíme sice, jak vzniká láska — ale i — jak končí panenství. Nejzajímavějším jest, že nemusí býti škůdcem květu vždy milenec, nebo násilník. Sport vykonávaný přepjatě, nadměrné, prudké pohyby těla při něm zavinity mnohá »panenská neštěstí«. V naší příhodě byl tou vis major drát, patřící do inventáře skvělé živnosti Speratovy. V jiném případě může to být kterýkoli předmět, který vniknutím defloraci obstará. Nejsou řídké případy, že baletky na začátku své životní dráhy samy sebe svou taneční akrobacií deflorovaly, namnoze už v stavu popubertálním, ačkoli v tomto věku (14—15 roků) jest hymena velmi elastická a odolává silným nárazům a otřesům. — A tak to, co spojeno jest s božkostí lásky, bývá přivedeno v zmar nešťastnou náhodou, která zakládá lidský osud. Snad proto bohové řečtí, majíce na mysli tyto případy, sami se starali o defloraci lidských panen a byl to zejména Zeus, který proslul touto dojemnou péčí.

Protože však panny se styděly odjakživa, užíval olympský velebůh různých podob, aby jimi stud oklamal. Tak byla deflorována Leda labutí, Evropa býkem a Danae dokonce zlatým deštěm. Staří mistři umění malířského zvěčnili tyto Zevovy milostné zákroky v nesmrtelných obrazech. — Nebylo-li po ruce boha, nebo nechtěl-li být právě obtěžován, bylo používáno aspoň jeho kněží. A ti učinili pak defloraci panen náboženským obřadem. Nebylo to zaměstnáním ani špatným, ani neúčelným. Kněžští defloratoři si dali dobře za svoji práci zaplatiti. Obřad deflorační nebyl pokládán totiž všeobecně za něco pro muže zvláště příjemného. Byl spojen s krvácením, které v oblasti lásky nedobře působí a vyvolává u muže i jisté pocity odporu k ženě. A ztratit milence hned po první noci? Ne, to by bylo příliš krutým. Proto odměny za první noc s pannou platily se zlatem. Tak bylo u Inků, národa Mayů, druhdy velmi duševně pokročilých, dnes zhynulých praobyvatelů středoamerických, tak je dosud u některých kmenů australských a jihoamerických, kde bývají bráni ku pomoci i starci, kteří deflorují pannu vkládáním prstů, nej-

prve jednoho, pak dvou, na konec tří. Národní mravnost v tom vidí kus chrámového úkonu, plného posvátnosti a mystiky, kterým také ve své podstatě jest. V naší době bohužel hlásí se za defloratory individua mravně zvrhlá a zchátralá, začasté sadisté, kteří počítajíce s bolestí, kterou panna při defloraci cítí, úsilovně pronásledují čisté dívky a dovršují často svoji ohavnost příšernou vraždou z viltosti. S tímto běsněním, které má často u porot příchut' bulvární sensačnosti, degradující pannu na ubohou oběť mužova chtíče, nemá nic společného náboženský ritus a byli bychom na omylu, kdybychom starým, imponujícím postavám mágů, kouzelníků chtěli imputovati satanismus sadistický. Deflorace, jak řečeno, nebyla původně vůbec vřazována do úkonů lásky a nedivme se, že dle chuti spáti první noc s pannou, odhadovala se i hloubka přátelství mezi muži. Na svatbách byl nejváženějším ten host, který se odhodlal za ženicha převzít bremeno první noci a tak ho ušetřiti mnoha, jistě dost nepříjemných okamžiků. To, co se nám dnes jeví nepochopitelným, pojato do rámce své doby zdá se mravným a zcela oprávněným. Bylo

prostě radostno trpěti za věrného přítele z bitev, který měl tu smůlu, že se oženil a tak sám sebe postavil před bolestnou torturu první noci. Jak asi velkou katastrofou muselo býti pro ženicha, když nikdo z přátel nechtěl převzítí této úlohy a spát s jeho nastávající první noc. Záchranou jedinou byl pak otrok a ten ovšem chtěj nechtěj poslechnouti musel. Staří pokládali defloraci za něco nečistého, co s něžností milostnou nikdy nesouviselo. Jen tak dovedeme pochopiti — nepochopitelné. První noc, o níž sní dodnes miliony panen nebyla v očích předků žádným zvláštním požitekem. — Zadáváme-li se do doby nynější, kdy o ženské masturbaci, neboli tření rodidel za účelem rozkoše, mluví se zcela právem ústy lékařských kapacit — veřejně, domníváme se i tu míti právo říci, že masturbací, zejména vsouváním prstů do pochvy, ztratila už mnohá žena znak svého panenství. Na útěchu podotýkáme, že v tom nevidíme žádného zločinu. Jsou dnes sexudogové, kteří mají vůbec onanii za projev fyzické, zdravé smyslnosti, toužící po ukojení. Proč by se tedy nemohlo státi, že by žena, oddávající se své přirozené touze — nemohla přijíti k nehodě. Nic

se tím nepoškodí, leda to, že sobecký milenec, který do skonání světa vzdor své vlastní oplzlosti bude vždy chtítí pannu — se urazí a bude snad činiti své vyvolené nesmyslné výčitky ze žárlivosti. Je to nemístné a degraduje to na polomuže. Neboť dokonalý muž vždy ví, koho drží v náručí a kolikátý je v řadě v průvodu lásky. Ať se panna, již milenec pro tuto nehodu nechal, příliš nad tím nezamýšlí. Polomuž jistě by jí ideálem nezůstal.

Na konec chci se ještě zmíniti o defloraci jako známce pohostinnosti. U národů kočovných traduje se defloráční obřad, vykonávaný cizincem, velmi dlouho. Je to jakási protislužba z hlediska hostova, vyznamenání, pocta se strany hostitelovy. Kdo zná z cestopisů, nebo ze zkušenosti jaké hluboké úctě těší se u kočovníků virgo intacta, čili panna nedotčená, dovede zvážiti poctu, které se mu dostalo přivedením panny do jeho stanu, jurty, nebo wigvamu. Podotýkám však, že na druhou noc není ani pomyšlení a smrt by čekala toho, kdy by chtěl po druhé milovati tu, která včera byla slavnostně uvedena k jeho lůžku.

RUČÍTE MI ZA TO, PANE, ŽE BUDE KONEC
SVĚTA?

(1910)

*Kdy je panně pannenství lhostejným.
Panny malomocné a souchotinářky.
Kurs panenství na trhu lásky.*

Seděla s ním na kraji města, odkud se otvíral širý výhled k horám na obzoru. Bylo krásné červnové ráno. Slunce sice ještě dosud nevyšlo, ale světlo zodiakální chvělo se v oblacích jako příslib nového dne. Bylo jí viděti vzhůru k temně modré propasti, na niž v kosmických dálkách blyštěly se jiné světy. Byly to hvězdy, rozhořelé dosud nejsilnějším plamenem. — Pozorovali je dalekohledem. A tak na obzoru našli ten děs, v jehož fosforeskujícím ocase dřímala tajemství proroctví Apokalypsy. — Přitulili se k sobě bezděčně a rozvinul se tento rozhovor:

»Víte, že je to nebe s tou kometou takové jiné, zvláštní?«

»Máte pravdu, člověku se zdá, jako by to nebylo ani naše nebe, ale kus něčeho neznámého, přistrčeného sem z dalekého vesmíru, mlčícího zlověstně a chystajícího se ku zkáze.«

»Mlčte, nemluvte tak, mám už teď z toho strach. Kdyby se člověk dočetl aspoň něčeho určitějšího v novinách. Ale teď jsou i ti hvězdáři z toho celí paf a nevědí, co by řekli.«

Pomlčka.

»Hm, to je toho. Uhodí to do země a bude frmol. Aspoň bude jednou nějaká pořádná legrace.«

»Vy se smějete, ale mně do smíchu není. Je to hrozné pomyslit si, že by to, co jsme ve Flammarionovi četli jako fantasmii, mělo se vyplnit.«

»No, víte, Adélo, jednou člověk umřít musí. A bude-li kolem vás milion smrtí, nebudete té svojí tolik želet.«

»Ale já nechci umřít! Proto jsem až dosud nežila, abych umřela. Podívejte se, Jiří, je to něco hezkého, umírá-li člověk v devatenácti letech?«

»To tedy rozhodně ne — ale nedá se s tím

patrně nic dělat. Srazí-li se kometa s naší zemí, nevím předrží-li to někdo tím, že si bude myslet na svých devatenáct let.«

Jste stále tak protivný, jako jste býval. Což nemáte jediného slova útěchy pro mně? Říkám vám, že se bojím, že umřít nechci a vy mluvíte tak děsně, jako by tahle naše schůzka měla být naší poslední.«

»A co mi bude platno, když nebude? Proč já vás mám přesvědčovat, že budete žít, když bych nejraději viděl, abyste umřela? Nedala jste mi kromě několika polibků ničeho, ačkoliv víte, jak vás miluji.«

»Jiří, pro boha, co ještě ode mne chcete? Víte, jaký jest můj názor. Chcete, abych se pokládala za padlou dívku? Až vystudujete, bude to něco jiného. Ale teď přece uznejte, že třeba vás milujíc, chráním sebe.«

»Jen se chraňte, prosím, račte. Já od vás ničeho nechci, ale až zase začnete se svou nervosou a bolestmi, se vším tím vaším usazeným byronismem — nechtějte, abych vás z toho vytahoval.«

»Vy jste Jiří strašný člověk. Víte, že každá

láska jest utrpením a že já, mám-li se radovati, musím dříve trpěti, ačkoliv je to nesnesitelné. Ale jsou tady sta, tisíce věcí, o kterých jsme přece mluvili a které vás i mě nutí, chovati se tak, jak se právě chováme.«

»Ano, ach, ty názory! Kolikrát jsem vám říkal, že princip lásky stojí dnes na docela jiných základech, že pohlaví a duše se nemohou takhle na komando oddělovati. Všecka vaše nervosa a umíněnost vyvěrá z toho — že — že prostě nechcete milovati.«

»Jiří!«

»Mlčte, láska se nikdy neohlíží na stupidní, sto let staré názory. Za své štěstí a život vděčím sobě samému a na mě jest, abych věděl, kdy si co mohu dovoliti — a víte — co — dívejte se radši na kometu — hele — už vystrčila celý ocas.«

Pomlčka. Adéla se jemně přimkne k svému druhovi.

»Polibte mě, Jiří, je nyní vše tak poetické.«

Jiří — nic. Mlčí a dívá se po kometě.

Pomlčka.

»Je to opravdu možné, že by ta kometa mohla

do nás vrazit? Je to pravda; nač myslet, nač se starat, jak žíti, jak se chovati, čeho se vystříhati, když ten konec je neodvratný.«

Jiří mlčí.

»Jiří, vezměte mě kolem krku! Jiří, slibte mi — že budeme umírat spolu, že se naše těla nikdy od sebe neodpoutají, že i naše duše tak splynou a bude to krásné.«

Jiří Adélu líbá.

Pomlčka.

Pomlčka.

»Jiří, víte co?«

Pomlčka.

»Jiří, ručíte mi za to, že bude určitě konec světa?«

»Ručím.«

Adéla i Jiří vědí, že bude určitě konec světa. Ale kdy? — Je to jedno, kdy. Adéla i Jiří vědí, že to nebude jistě dnes, ani zítra, ani snad za dvacet let. Oba včera tajně četli zprávy o hvězdářských výpočtech. Ale jak si to říci, když šlo o to vůbec toho neříci? — A je to tak dobré, dobré. Byl to filosof, který tvrdil, že je láska strašný švindl.

»Řekněme, že tento příběh jsem si vymyslel, ale do pravdivosti mu málo schází. Panenský ostych jest právě tak ohromný jako memento smrti. Nejraději by se svlékl a oddal se s vášnivostí, která jest úměrná síle studu. Dokud nepřikvačí událost tak silná jako je sám, nelze jím pohnouti. Jsou známy zoufalé případy, kdy daly se svěsti počestné panny s tím přesvědčením, že jest zcela zbytečno chrániti své panenství. Všeobecný rozvrat válečný, přírodní katastrofy, nevléčitelné choroby vrhají pannu v plameny vášně. V románě »Pařížští bohémové« vzdává se cudná milenka, když byla zasažena prudkými souchotinami. Na Molokai, kde v táboře malomocných není řádu, ani morálky, protože není naděje, vzdává se panna, kterou sem přivezl parník jako náhle oněmocnělou, celému houfu mrzáků. Zápas mezi čistotou a pudem může skončiti vzdáním se panny tehdy, když není naděje, která by podporovala vůli v panenství setrvati? Vzácnost panenství přestává, když mizí osobní záměr, který pud pohlavní držel na uzdě. Jakmile zlato má cenu olova, může býti nabídnuto komukoli. Kurs panenství klesá a stoupá dle světových událostí, upravujících trh lásky.

SUNAMITKA.

*Sunamitky a polopanny.
Dcery Lotovy.
Panenský ideál.*

Když dostala výpověď z pětistovkového místa pokladní jakéhosi uzenářství, nevěděla, kam se vrtne. Na jiné místo nebylo ani pomyšlení. Všude se držela děvčata zuby nehty, aby se neoctla na ulici. To jen ona, Stana, měla takovou smůlu. Když už se těšila, že bude moci nějakou korunu poslati své matce na ves a oplatiti jí za to, že ji vydržela po všechny čtyři roky na akademii — tu máš. Šéf se »položil«. Exekuce mu sebrala všechno. Zboží vyprodali. Šel z krámu, který před půl rokem otevřel — jako lazar. S ním šla i jeho žena a dvě děti — a Stana. Dvacet let námahy poctivé práce uzenářského pomocníka rozpadlo se jako popel z cigarety. Bylo potřebí jen jej sfouknout. A to se stalo

asi za tři dny. Usadil se tu se svými mozoly — la-
hůdkář — »rychlé občerstvení«. A ten Stany nepo-
třeboval. Neměl sám, co by dělal.

Stana si zaplatila na čtrnáct dní byt, odhodla-
la se býti živa jen kávou a začla hledati práci. Ale
nešlo to a nešlo. Oči měla vyhleděné neustálou po-
zorností k nafoukaným, zpupným automobilům a
v uších jí znělo celé moře strachu z nejisté budouc-
nosti. —

Asi za týden přišla uštvána do kavárny »Pa-
sáž«. Bylo hnedle poledne. Mohla jíti domů, ale
při vzpomínce na pokojík a všecku jeho neutěšenost
nevěřila, že by se utěšila. A tak jí dali kávu, rohlík
a jakési modní listy. Hosty by tu spočítal na prstech.
Byli také zvláštního druhu: dva ulízaní, patrně
muži v mužném věku asi devatenácti, nebo dvaceti
let dohráli právě na Forbesu a neměli na útratu,
pak nějaký nudící se oprchalý gentleman, tak čty-
řicátník, patrně dohazovač s kapsami plnými vý-
střižků, v rohu dvě gala-tanečnice, zoufalé a znave-
né pod líčidlem, dva židi, Němci, patrně cestující
a konečně stařec, vážný, vousatý, v brýlích, jakýsi
snad venkovský doktor v Praze na pensi. Haló,

nikoli. Na venkovského Eskulapa byl příliš distin-
govaný. Stana se všimla, že je vysoké postavy, stá-
řím dosud nesehnuté. Ale sotva si toho všimla, stře-
tla se s pánovými očima a trochu se podivila, proč
na ni zůstaly tak lpět. Nu, bože, byla hezká. Děv-
čat mladých a hezkých bylo v Praze tolik, že by
jimí řeku zastavil. To nic nebylo a také to ničeho
neznamenal, leda frajera, který umě tancovat, ale
už dost a peníze měl jen když je náhodou našel.
A protože se to stávalo jednou za pět let, nebylo
nic do frajera, ani do jeho tanga. Ach, jaká pak
chuť tancovat! Ani usmát se nešlo. Svět byl prostě
jako starý klášter, v němž se mohlo leda čekati na
smrt, nebo nemoc. A přece v Akademii tvrdili, že
s jejich vzděláním se člověk neztratí. Teď se Stana
zvolna ztrácela a páni profesori přednášeli dál o
nenahraditelnosti svých nauk. Kdyby tady aspoň
měla kamarádku! Ale ona o žádnou příliš nestála.
Také to bylo její vinnou. Chtěla být sama a své
štěstí ve vlastním, hezky zařízeném pokojíčku si
představovala příliš růžově. Byly i dny, kdy se
radovala ze svého mládí. Teď litovala, že není star-
ší. Snad by přece zavádila spíše o nějakou tu účet-

ní, nebo pokladní. Od maturity toho z knih ještě hodně pamatovala. Ale nedostane-li místo a všechno zapomene, i psát na stroji! No, Bůh jí pomoz! — Jak se tenhle starý pán mohl cítiti šťasten. Možná, že už od své mladosti nestrádal, že je tak rovný, zcela hezkého ušlechtilého obličej. Jaká byla divná spravedlnost na světě. —

Podívala se na hodinky. Bože, teprve jedna. Ještě hodinu musí tu takhle sedět, než začne opět svoji obchůzku po kancelářích. Ledabyly sáhla po modním žurnálu. Nevědouc proč, podívala se znovu po starém pánovi. Také se díval a zdálo se, jakoby se usmíval. Ale nebyl to úsměv, nýbrž jakási blahovůle. Stana si vzpomněla na faráře z rodné vsi. Také byl starý, ale jeho tvář se stále usmívala. Byla v ní počestnost, která dodávala obličejí toho zvláštního, důvěryhodného, milého výrazu. Stana přišla trochu do rozpaků, ale pak neodolala a podívala se po třetí. Ten starcův úsměv na ni působil. Dodával jí odvahy, zlepšoval její náladu. Říkal: »Neboj se, děvečko, v světě je dobrého stejně co zlého.« — Stana aniž věděla se rozveselila a byla ochotna tropiti si šprýmy i ze své bolestné situace.

Co jí opravdu scházelo? Byla mladou, hezkou, čistou, s nikým ještě nic neměla a nyní cítila, jak jí to samu těší. To přece také za něco stálo, či ne?

Hodina uběhla velmi rychle. Až toho Stana litovala. Vyměnila se starcem ještě několik pohledů a zdálo se jí, jakoby se jimi posílila. Opravdu nerada vstávala. Bylo tu tak hezky, tak klidno. — Když zaplatila a octla se na ulici, měla náhle přání, aby ten vysoký stařec za ní šel. Chtěla jej ještě uviděti, sledovati jej nenápadně a naposledy se promjouti jeho klidem a lahodnou pohodou, v níž nebylo stínu po necudné nabídce. Snad to právě Stane tak imponovalo. Bezděčně se ohlédla a úžasem rychle nabrala dech. Stařec skutečně stál za ní, ale zůstal ku podivu vážný. Vycítila, že je to ještě lepší, než kdyby se usmíval.

Nevěděla, co by udělala.

Nechal ji tu státi a šel zvolna po Můstku dolů na Staré Město. A Stana jakoby v tom našla pojednou svůj určitý úkol — šla za ním. Když se octli u Rudolfiny, stařec zůstal stát a Stana se zarděla rozpaky, jak poznala, že ji poznal a že se za ní dívá. A už k ní zamířil a ona neměla sil, aby se hnula s místa.

A tak se setkali. Byl profesorem na technice a jeho návštěva v Pasáži byla zcela náhodná, snad nějaká vzpomínka. A ona jest asi zcela hodné děvčátko. Že ztratila místo? Z toho ať si mnoho nedělá. Kolik dnes takových mladých hlaviček marně mudruje nad svou bídou. Však on to pánbůh zase nějak spraví. Ostatně on nemá vůbec nikoho a může jí dát dvě stokoruny. Hle, tu jsou. Jen ať si je vezme. Peníze dělají veselou mysl. On má rád veselé a nebojácné mládí. Nu, ať se jí dobře vede. Ví, že je počestné děvče. Ať dá pozor! Čistota je tak něco krásného, je to sám Bůh. Pozor! S bohem!

Ale Stana stojí jako vrytá do chodníku a hnout se nemůže. V ruce drží stovky a v hlavě jí šumi sladký vodopád. — Najednou jí vyhrknou slzy a vyškytne: »Pane, prosím vás, nevyhánějte mě od sebe. Já — já — já jsem tak ráda.« Nu — jdou tedy pohromadě. Stana se dívá poprvé jinýma očima na Prahu. Bože, jaké to nádherné město! A on mluví, vykládá, povídá o starých králech, o jejich slávě i úpadku. — Stana vidí krále Davida, jak jej zahlédla v albu starých mistrů. Ano, pamatuje se, obraz maloval von der Werff. Visí v lenigrad-

ské Eremitáži a jmenuje se »Bathseba uvádí Abisag ke králi Davidovi.« — —

— — — — —
Je večer. Jdou s hradu zámeckými schody zvolna ku Klarovu — on klidný, vysoký, štíhlý, ona jako mladá břízka, podpírající své štíhlé tělo o mohutný peň. —

Jeho — Sunamitka. —

*

Zdá se, že jsme povídky nedokončili. Ale je nutno dříve počítí s výkladem, abychom některými nebyli viněni z nadržování »nemravným« poměrům mezi »necudnými starci« a mladistvými pannami. — Leč není tomu tak. Běží o něco naprosto opačného, něco nadmíru poetického, k čemu se člověk za svůj věk, je-li zkažen minulostí, plnou počestných dobrodružství v posteli — vůbec nedostane. Je to tak zvaný sunetinizmus, čili, volně přeloženo použití magických vlivů lásky k duševním zážitkům za plné součinnosti vlivů, jež vyvolává intimní styk panny s tělem starým, aniž by došlo byt jen k naznačení pohlavního aktu. Sunetinizmus má své jméno od Abisag Sunamitce, panenské

milence staříckého krále Davida, kterou rádcové tohoto židovského slavného krále požádali, aby s ním líhala a »zahřívala nohy jeho« Význam panenství v sunetinismu vrcholí. Neboť není planou povídačkou, že duševně i tělesně neporušená panna jest nesmírný zdroj síly a blaha tomu, jehož duše i tělo zjemnily stářím a jsou přístupny fluidu, které z panenského těla vyzařuje. Ovšem u krále Davida, jakož i Bedřicha Pruského a mnohých jiných jednalo se zejména o požívání panenského mléka jako prostředku životadárného. Leč my na tomto místě nemáme na mysli účinky direktní, rázu vysloveně fyziologického, jako spíše účinky psychické, které jsou mocnější prvních. Jest nesporno, že panna jest přemocným magnetem snů geniů a mocnou inspirátorkou jejich velikých skutků. Jest však naprosto pochybeným se domnívati, že by pohlavní život s pannou dovedl u stárnoucího muže vyvolati nějaké omlazovací zázraky. Nejedná se nikterak o vliv ve smyslu pohlavně erekčním. Je to prosté kouzlo vědomí, že naše lůžko s námi sdílí duševně i tělesně čistá, neposkvrněná panna a my, klánice se kultu tohoto nejkrásnějšího tvora na zemi,

zažíváme silný pocit nádhery života ve smyslu nesmrtelné, věčně živé duše, která je schopna vzlétati do nadsmyslna, kde jsou už jen sny a nic jiného než sny. Je-li panna stvořena pannou, aby počala, jest sunetinismus naukou o jejím vyšším, posvátném významu.

I v Praze, jak vidno z příběhu, žijí takové báječné Sunamitky. Jsou jimi ovšem stvoření vybraná a to především svou ušlechtilostí a přirozenou inteligencí. Řekl bych, že běží o schopnost býti Sunamitkou. Je to vloha nemalá. Je to tajemství, jak se dlouho zachovati čistou a přece nestrádati trýzněmi svého pohlaví. Že jsou takové živé zázraky vzácností, jest na bíledni. Ze sta procent Sunamitek je devadesát pět procent tak zvaných polopanen, které se rekrutují z nevěst, jež utekly svým ženichům z hrůzy před svatební noci, z úřednic bojujících se těhotenství a všech krasavic, kterým neběží o nic, než aby dlouho byly »ve formě«. To jsou polopanny nejlacinější a jejich milenci vědí, že mohou jednati dle hesla »vše, co chceš, jen to ne.« Tento druh ani neví, jak hluboce je zprostitován. O duševním panenství není dávno ani řeči a to,

co zbývá, jest pouhý znak, obílený hrob. Sem patří všesky prostopášnice, jejichž zdánlivé panenství jest zachraňováno perversním aktem pohlavním. Ty s oblibou vyhledávají muže starší, jednak pro jejich zkušenosti, jednak pro blahosklonnost, kterou projevují pro nenormální choutky milostné. Že tato záliba v starších, ovšem že zhusta zámožných milencích může se usaditi jako morová hlíza i v životě rodinném, vidíme v četných, s vyloučením veřejnosti projednávaných zločinech smilstva, v němž partnery tvoří otec a dcera, která svým neblahým návrhem zkorumpovala posvátnost stejnorodé krve. Sem svědčí i mnohé, sta let staré případy milostného poměru mezi otcem a dcerami, jak nám je na věčnou paměť illustrovala malířská škola klasická. Jde o druh původně zcela dobře srozumitelné pomoci otcovy při defloraci, z kterého se však vyvinul poměr ryze milostný, jenž se v nouzi a ze strachu před následky utekl k perversním aktům. Typem tohoto druhu jsou z bible známé dcery Lotovy, mistrovsky zachycené J. Fr. Detroyem (Lot a jeho dcery). —

— — — — —
K naší povídky zbývá připsati konce, jenž ne-

bude se snad mnohým jeviti dosti morálním. Prohlašujeme, že to je ideál milostnosti, jaký bychom snad v celé Praze marně hledali.

Neboť ona nádherná dívka, ověšená klenoty jako modla, doprovázející každého rána profesora X. Y. do techniky — jest rozenou Sunamitkou.

DOSLOV.

Střecha světa.

Panenství jest a zůstane nádherným stavem, kterým ubírá se ženin vývoj a vždy bude kouzelnou krajinou, v které člověk sebe animálnějších stránek bude hledati především krásu. Tak jako říkáme o nedotčené přírodě, že jest panenskou, spojující smysl a význam toho slova se synonymem nezkaženosti, čistoty, neposkvrněnosti, tak také o panenství budeme mluvíti jako o chrámu, jehož tajemství jsou nám posvátnými tak, že se jich nehledíme zmocniti. Práci tu přenechme gynekologům, kteří už básnickou odiositu neposkvrněné panny hodně pošramotili pro dobro vědy. Vždy si raději odmysleme theorie operačních stolů a vízme pannu v glorifikaci svých snů, které udrží illusi, jíž je nám zejména v dnešní době tolik zapotřebí.

Panna je tabu celého světa. Její věk, krása,

vděky jsou a musí zůstatí předmětem našeho obdivu. Neboť jím zachraňujeme to, co jest v životě nejcennější — lásku. Nediví-li se muž ženě, nemůže se jí kořiti. Nekoří-li se jí, nemůže ji milovati. A aby ji miloval, musí se jeho illuse krýti s jejím zjevem. O každé věci na tomto světě dají se říci věci hezké, vkusné, i věci šeredné, odpuzující. Jeden můj velmi dobrý přítel se »vyléčil« z lásky tím, že si představil svoji milou v intimní situaci ráno na toaletě — a slyšel prý i vodu ze splachovacího aparátu. Budeme-li si mysliti o panenství všecky ty detaily, jak nám je lékaři průběhem času obnažili, přijdeme o mnoho. A tak je to s vnitřním významem milencova poměru k panně. Bude-li míti muž na mysli toliko, jak by pannu připravil o věneček, nepocítí ani stý díl z toho blaha, který skýtá panna uctívaná jako přírodní zázrak, který má býti jak možno nejdéle uchován. Je to bohužel chyba naší doby, která vidí život příliš reálně, masitě a promítá jej i do života milostného. Nelze se tudíž diviti že erotická oblast jest plna obscénosti, že slovník lásky jest triviální a láska sama podobna jedení a pití. Jest pravda, není možno se bez obého

obejíti, ale jest naprosto nutno zachovati pro lásku bezpodmínečně to, co ji činí vzdušnou a slunnou. A do této sféry ležící mimo náš mozek, mimo naši tělesnost, patří i zbožnění panny, vždy, za každých okolností. Komu schází tato křehkost, ať se jí snaží získati větší pohlavní zdrženlivostí o které jest víc než dokázáno, že dovede člověka úplně proměnit. Všem nám, žijícím v érách úžasného vývoje praktické kultury, jest dvojnásob zapotřebí zvýšiti kult panenství a utíkat se k němu v hodinách, když život zdá se nám kusem kvasu a záleží na jeho mnohosti, nikoli jakosti. Úcta k panenství jest branou k životu lyrickému. Je to úvodník lásky. Tím, co se nám zachovalo z minulosti se řídit nesmíme. Žehná-li dosud kněz manželské lůžko, není tím myšleno žehnání krvi a smyslům, ale nejprve duši, která se musí v pokoře a vděčnosti schýliti před mocnostmi, jež pannu do světa postavily. Běře-li si kdo za manželku tu, kterou svedl, není tím ještě řečeno, že by jeho čin byl mravný. Mravnost povstávající z hříchu, není mravností. Využití smyslového vzrušení krásného tvora, abych na něm ukojil svůj vášní drásaný chtíč — jest hříchem. Na-

sytiti se a ohryzanou kost ze soucitu zastrčiti do kapsy, svědčí jen o stupidní povaze. Pravý muž především miluje. A to se stane tak, že ze svých myšlenek vyloučí s napjetím veškeré vůle všecku smyslnost a nechá ji vyloučenu tak dlouho, až se mu zjeví krása lásky. A té použije k obohacení svého ducha, k posílení své vnitřní mravnosti, k zocelení svého lidství. To ostatní dokončí zákon rodu. Stojím na nejmodernějším požadavku lásky: soulož jest posledním projevem milostnosti a buď ji použito jen tehdy, jeví-li se tu touha počíti děti. — V tomto požadavku jest skryto i tajemství trvalé lásky, prosté krisí, rozvracejících život veřejný, ničících rodiny a plnicích neustálými dodatky zákon o alimentech a zákon rozvodový. V tomto požadavku skryt jest však také obrovský význam tak zvané volné lásky, které se stále a stále chce rozumněti jako volnému styku pohlavnímu. A to jest omyl největší a nejkrutší. Nikdo není na světě tak silen, aby mi poroučel, koho milovati smím a koho nesmím. Ale vždy musím si umíniti, že budu stříci vlastní svou silou své srdce tak, aby božskost a krása lásky netrpěla. A to není jinak

možno, než potlačením tělesnosti a zvýšením duchovnosti veškerého života. Aby byl člověk blažen, aby svět zdál se mu rájem i v strašné bídě, bolesti a strastiplné práci, k tomu je třeba, aby z jeho vědomí nezmizel jasný ideál. A čisté, neposkvrněné panenství jest oním svatostánkem, v němž od věků na věky bude ideál lidstva o kráse a lásce přebývati. —

P. T.

SEXUÁLNÍ KNIHOVNĚ

Doračti přímo odbornému poradci

PRAHA II.,
Spálená 34.

Jako majitel 3. svazku Sexuální knihovny žádám o diskretní a bezplatné zodpovězení následujících otázek:

1)

2)

3)

4)

5)

Na úhradu Vašich poštovních a manipulačních výloh příkládám Kč 3.— ve známkách.

Jméno:

Stáří:

Zaměstnání:

Adresa:

Poste restante:.....Značka:.....

Každý dotaz vyřídí se během 10 dnů. — Při dotazu z ciziny budiž přiložen obnos v mezinárodních poštovních kuponech.

P. T.

SEXUÁLNÍ KNIHOVNĚ

Dodatí „Kroužku přátel
sexuálního života“

V PRAZE II.,
Spálená ul. 34.

Přihlašuji se do »Kroužku přátel sexuálního života« a žádám, abych byl zpraven(a) o všech krocích, které v tomto směru budou podniknuty.

Touto přihláškou nevznikají mně žádné právní, ani jiné závazky.

Datum:

.....
podpis.

Jméno

Stáří:

Zaměstnání:

Přesná adresa:

Přejete-li si zasílání poste restante, udejte svoji značku neb adresu:

Zaručujeme Vám v každém směru úplnou diskretnost.

P. T.

SEXUÁLNÍ KNIHOVNĚ

Objednávka knih Sex

V PRAZE II.,
Spálená ul. 34.

Objednávám následující svazky »Sexuální knihovny« v ceně Kč 8.— za 1 svazek.

1. Jak poučím pohlavně své dítě?
2. Pohlavní rádce mladých mužů.
3. Onanie, její následky a léčení.
4. Mezi 16—20 lety.
5. Jak vyléčím pohlavní nemoce?
6. Jakou ženu si mám vzít?
7. Jak milovat?
8. Jak zvýším svoji pohlavní sílu?
9. Pohlavní život homosexuálních mužů.
10. Tajemství úspěchu v lásce a u žen.
11. Jak zabráním nevěře ženy?
12. Slovník milenců.
13. Umění sváděti.
14. Milostný sekretář.
15. Pohlavní život rozvedených a rozloučených.
16. Pohlavní život se zřetelem k čsl. zákonům.
17. Panenství.
18. Pohlavní rádce mladých žen.
19. Příštím matkám.

20. Jak odstraním poruchy měsíčků?
21. Pohlavní chladnost u žen.
22. Přechodná leta u žen.
23. Jak upoutám muže?
24. Co je ženě dovoleno, když miluje?
25. Jakého muže si mám vzít?
26. Jak dívky klesají?
27. Láska bez následků.
28. Pohlavní život lesbických žen.
29. Sexapeal.
30. Hoch nebo děvče.
31. Jak zabráním nevěře muže?
32. Koho se mám varovat?
(Rádce ženichům a nevěstám.)
33. Sexuální zvrácenosti.
34. Sexuální zločiny.
35. Pohlavní život v trestnicích.

Nehodící se svazky přeškrtněte.

Obnos per Kč..... mimo poštovního
vyberte si dobírkou. Zasílám na Váš účet číslo
86.996 u pošt. spoř. v Praze. (Co se nehodí, škrtněte.)

Jméno:

Stáří:

Zaměstnání:

Přesná adresa:

Ev. adresa poste restante

P. T.

SEXUÁLNÍ KNIHOVNE

Adresy zájemců.

V PRAZE II.,
Spálená ul. 34.

Sděluji Vám adresy (zaměstnání a přibližné stáří) svých přátel a známých, kterým nabídněte Vaši »Sexuální knihovnu«:

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.

14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
26.

Pište přesné adresy a čitelným písmem.

Za toto sdělení zašlete mně jako náhradu knihu »Umění sváděti« v ceně Kč 25 zdarma (aneb jinou knihu odpovídající počtu zaslaných Vám adres).

Jméno:

Stáří:

Zaměstnání:

Přesná adresa:

Ev. adresa poste restante:

„ K I R “

KNIHOVNA INTIMNÍCH RAD

PRAHA II., SPÁLENÁ 34

Vede, vydává a spleuje
FRANT. TREFNÝ,
odborný splecvatel
v Praze

Dosud vyšly následující ukončené svazky:

1. Diskretní odpovědi na důvěrné otázky.
2. Tajemství lásky.
3. Moderní ochrana před těhotenstvím.
4. Milostné prostředky.
5. Tajemství ženského těla.
6. Milostný slovník.

Ve vydávání dalších svazků se pokračuje.

Cena Kč 20.— za 1 svazek.

DISKRETNÍ ODPOVĚDI NA DŮVĚRNÉ OTÁZKY.

I. svazek knihovny KIR.

- Kapitola I. Palčivé otázky o lásce, zasnubách, věnu, chuti k ženění, smyslnosti, volné lásce, plození a manželském štěstí.
- II. Cudnost, zdrženlivost a morálka.
- III. Sebeprznění a jeho následky.
- IV. Čmýra a co s ní souvisí.
- V. Kdo se smí ženiti? Koho si smíme vzíti?
- VI. Smrt lásky.
- VII. Hygiena manželství.
- VIII. Plodnost a bezdětné manželství.
- IX. Těhotenství a předčasný porod.
- X. Ochrana před mateřstvím.
- XI. Dítě a péče o ně.
- XII. Léta přechodná a soumrak v manželství.
- XIII. Manželské povinnosti a práva.
- XIV. Dědičnost a zděděné schopnosti.
- XV. Zvrácenosti a omyly lásky.
- XVI. Pověry a pohlavní život.
- XVII. Pohlavní choroby.
- XVIII. Nemoci vůbec.
- XIX. Otázky zdravotnické.
- XX. Krása a její pěstění.
- Cena Kč 20. — za 1 svazek.

MODERNÍ OCHRANA PŘED TĚHOTENSTVÍM.

III. svazek Knihovny KIR.

Kapitola I.

Pohlavnost a její zjevy.

Podstata pohlavní lásky. — Stanovisko moderního člověka. — Podstata manželství. — Volná láska. — Požadavek zdržlivosti. — Faleš cudnosti. — Pud. — Podráždění. — Předběžná a vlastní rozkoš. — Pohlavní ústroje muže. — Pohlavní ústroje ženy, jich doplňování.

Kapitola II.

Soulož, početí a těhotenství.

Pud a rozkoš. — Podráždění. — Erogonní pásma. — Ztopoření. — Nejvyšší rozkoš. — Rozdíl u ženy a u muže. — Milostná rozkoš nemá vlivu na oplození. — Oplození. — Překážky oplození. — Pochod oplození. — Kdy jest doba oplození nejpříznivější? — Stává doba nedotknutelnosti plodivé? — Příznaky oplození. — Těhotenství vlastní. — Strach před těhotenstvím sociálně odůvodněn. — Sociální odůvodnění nechutě k těhotenství. — Licoměrnost morálky.

Kapitola III.

Přirozené překážky oplození.

Přirozené příčiny. — Neschopnost pohlavní. — Neplodnost. — Její příčiny u muže a u ženy. — Vymizení pudu. — Choroby semenoplodných ústrojí. — Choroby vaječníku. — Vady vývojové. — Chabost stářím. — Onanie. — Pohlavní neurasthenie. — Vliv dědičnosti. — Síla pohlavní. — Věk. — Duševní překážky. — Neplodnost trvalá a přechodná. — Zdrželivost. — Příznivá a nepříznivá poloha. — Oplození bez soulože.

Kapitola IV.

Příčiny zamezení oplození.

Příčiny zdravotní. — Úzká pánev. — Tuberkulóza. — Srdeční vada. — Choroby ledvin. — Znalost zdraví ženina. — Předpoklad pohlavní lásky. — Mužovo zdraví. — Pohlavní choroby. — Zodpovědnost pohlavní a zodpovědnost k dítěti. — Dědičnost. — Početí za přechodné choroby. — Soulož bez rozmyslu. — Soslábnutí s obdobného těhotenství. — Sociální příčiny omezení porodů. — Pohnutky společnosti a jednotlivce. — Sociální bída. Slabé rodičky — slabé pokolení. — Mimosňázkový styk. — Volná láska a prostituce. — Emancipace ženy. — Ohledy na morálku. — Stejně právo na lásku. — Početí a společnost. — Populační problém.

Kapitola V.

Přirozené prostředky k zamezení početí.

Prostředky stěžující oplození. — Prostředky zabraňující oplození. — Absolutní umělá neplodnost. — Fakultativní umělá neplodnost. — Přirozené prostředky. — Úchylné způsoby soulože. — Přerušovaná soulož. — Je škodlivou? — Názory. — Úzkostná neurosa. — Přepětí pozornosti. — Zduření pochvy. — Saská soulož. — Škodlivost. — Italská soulož. — Starořímský způsob. — Soulož časově omezená. — Soulož mezičmýrová. — Oplození dle ročních dob. — Období laktační a kojení. — Ankat prut.

Kapitola VI.

Mechanické prostředky k zabránění oplození.

Jich podstata. — Pessary. — Oklusionní pessary. — Porucha pocitu? — Výhody a nevýhody. — Vkládání pessaru. — Nepevné přitisknutí. — Dráždivé stavy. — Ohled čistoty. — Střídání pessarů. — Komplikace. — Různé druhy pessarů. — Pessar nitroděložní. — Opatrnost vkládání. — Kdy se užívá nitroděložního pessaru? Desinfekce pessarů. — Poloha při vsazování. — Kondom. — Zvířecí blány. — Výroba. — Užití. — Kondom a citlivost. Gumové kondomy. — Jakosti a druhy. — Vliv na citlivost. — Bezpečnost v protikladu k rozkoši. —

Vědecké názory. — Výroba. — Druhy. — Krokodýlí preservativy. — »Panzerette.« — »Amico.« — »Hydiko«. — Kapoty. — Užití. — Absorbitory. — Hubky. — Tampony. — Srovnání mechanických prostředků.

Kapitola VII.

Prostředky chemické.

Jich podstata. — Chinin. — Rozpustný pessar. — Neškodnost. — Kakaové máslo. — Antikoncepční prášky. — Antikoncepční pasty. — Rozprašovače. — Výplach. — Správnost teploty. — Druhy roztoku. — Stupeň jistoty. — Hygienický význam. — Námitky. — Jiné prostředky chemické. — Kritika všech prostředků proti těhotenství.

Kapitola VIII.

Prostředky lékařské k zabránění a k přerušení těhotenství.

Kleštěnci. — Eunuchové. — Sterilisace muže. — Sterilisace u ženy. — Účinek Röntgenových paprsků. — Přerušování těhotenství. — Ochrana pučího života. — Vyhánění plodu. — Příčiny. — Stanoviska. — Trestnost. — Nejasnosti zákona. — Oprávněnost umělého potratu. — Zákonné případy. — Kdo je oprávněn k provedení umělého potratu? — Názory. — Zákonná ustanovení.

Cena Kč 20. — za 1 svazek.

MILOSTNÉ PROSTŘEDKY

IV. svazek Knihovny KIR.

Část první: Co jsou to afrodiziaka? — Jejich vliv a druhy. — Afrodiziaka jako regulátor pohlavního zdraví. — Dráždidla při nezřízené souloži. — Afrodiziaka přírodní a umělá. — Sexuální bída.

Část druhá: Čáry a kouzla. — Jejich stáří a rozšíření. — Černá a bílá magie. — Kouzelná kuchyně. — Kouzlo jako milostný prostředek. — Amulety a talismany.

Část třetí: Záhada pohlaví rozluštěna. — Vitaminy, dárcové pohlavní síly. — Erotická kuchyně. — Amorovy bonbony, perle, pastilky, a kapsle. — Milostné prášky a nápoje.

Část čtvrtá: Koupele jako erotisující prostředek. — Svatby ve vanách. — Erotické masti a dnešní krémy. — Parfumy, parfumovaná těla a pohlavní orgány. — Kadidla, nápoje a ženský orgasmus.

Část pátá: Afrodisiaca zázračná. — Atropa mandragora (Alraune). — Gin-seng (živý muž). — Kokain, opium, morfium, hašiš a j. — Narkotika — soulože v narkose. — Arsen — krásná nadra. — Johimbin a j.

Část šestá: Nástroje onanistů. — Milostné banány. Guesguel. — Ampallang dajáckých domorodců. — Madigo — umělý úd negerský. — »Godmiché« a řecký »Olisbos«. — Milostné nástroje moderní. — Sunemitismus — panenské záření. Ceileis. — Grahamova postel. — Hra očí. — Pornografie. — Dekoltáž. — Zvířecí akty. — Kult kozla. — Pohlavní hypnotiséri. — Doslov.

Cena knihy Kč 20 —.

TAJEMSTVÍ ŽENSKÉHO TĚLA.

V. svazek Knihovny KIR.

I. díl — *Žena.*

- Kap. I. Nutnost poměru muže k ženě. — Dáma a děvka. — Nahota, kýč, umění. — Ženina morálka jako erotický partner.
- Kap. II. Mladá žena v manželství. — Zakladatelka rodu. — Ochránkyně domácího krbu. — Inspirátorka mužova činu.
- Kap. III. Úřednice a děvče z obchodu. — Dělnice a politička. — Umělkyně a špionka.

II. díl — *Krása.*

- Kap. I. Krása je štěstím. — Tělo a duše. — V kterém věku je žena nejkrásnější. — Od každého něco.
- Kap. II. Dábelská krása. — Pití krve. — Amazonky, královny a hvězdy.
- Kap. III. Ženy z ostrovů. — Kanibalství. — Ženy z pevniny. — Míšenky. — Románské ženy a jiné typy.
- Kap. IV. Hlava. — Krk. — Šíje. — Bedra.
- Kap. V. Nadra. — Nohy. — Ruce. — Boky.
- Kap. VI. Oči. — Uši. — Vlasy. — Úsměv, — Vůně.

III. díl — Život pohlavní.

Kap. I. Ženina sexuální inklinace. — Hrdinky lásky. — Sexapeal. — Volná láska.

Kap. II. Čmýra. — Hysterky. — Gonococcus. — Panny — kvartální milenky. — Měsíční nevěsty a nevěstky.

Kap. III. Umělecká horečka — modelky. — Cafard tropická. — Pohlavní život barevných žen.

Kap. IV. Sexuální procesy. — Ženy lesbické, flagelantky, masochistky. — Sadistky a ženy ukrutné. — Onanistky.

Kap. V. Moderní mládí. — Nové mládí. — Umělecké individuality. — Doslov.

Cena knihy Kč 20.—

P. T.

KNIHOVNA INTIMNÍCH RAD

Objednávka knih KIR

V PRAZE II.,

Spálená ul. 34.

Objednávám u Vás následující svazky

»Knihovny intimních rad«

v ceně Kč 20.— za jeden svazek.

1. *Diskretní odpovědi na důvěrné otázky.*
2. *Tajemství lásky (manželské a pohlavní).*
3. *Moderní ochrana před těhotenstvím.*
4. *Milostné prostředky (Afrodisiaca).*
5. *Tajemství ženského těla (Žena, její krása a život pohlavní).*
6. *Milostný slovník.*

Nehodící se svazky přeškrtněte.

Obnos per Kč mimo poštovního
vyberte si dobírkou. Zasílám na Váš účet číslo
86.996 u pošt. spoř. v Praze.

Jméno:

Stáří:

Zaměstnání:

Přesná adresa:

Ev. adresa poste restante:

VEŠKERÉ POTŘEBY A PŘÍPRAVKY

týkající se

SEXUÁLNÍHO ŽIVOTA

dodá Vám jedlný odborný závod
v celé československé republice

H Y D I K O

DŮM MODERNÍ HYGIENY

v Praze II. - Spálená ul. č. 34.

Závod otevřen po celý den.
Zvláštní oddělení pánské a dámské.
Na požádání zašle velký obrázkový
katalog (80 stran, 100 vyobrazení)
za Kč 3.— ve známkách.